

[Jensen (Broby).]

paa 15 pCt. af Timelønnen for Skovarbejdere i Københavns Skovdistrikt, idet vi ikke har kunnet godkende det, man har villet lægge til Grund for Forhøjelsen, at Huslejen var højere for Arbejderne herinde end i det øvrige Land. Vi gaar ud fra, at disse Arbejdere ogsaa bor paa Landet og derfor ikke har de Huslejeforhøjelser, man vil give det Udseende af, de har, og som man faktisk har i Byen. Man har ogsaa gjort Forskel ved Gennemførelsen af dette, idet man har undtaget de faste Arbejdere fra denne Forhøjelse. Vi mener, at det er uheldigt at gøre en saadan Forskel paa Arbejderne og maa derfor tilraade vore Meningsfæller at stemme imod de 19 000 Kr.s Forhøjelse.

Korsgaard: Den ærede Ordfører for Udvalget gik uden videre ud fra, at vi, naar vi ikke i Finansudvalget havde givet Udtryk for, at vi vilde stemme for Ændringsforslagene, vilde stemme imod. Derom har vi intet sagt. Paa det givne Tidspunkt var Formanden saa elskværdig at sige: Nu maa vi have en klar Afgørelse; de, der ikke stemmer for, stemmer imod; ogsaa en noget dristig Paastand. Vor Stilling er og vil ved Afstemning blive den, at vi vil afholde os fra at stemme, og deri ligger naturligvis, at vi ikke føler os sikre paa, hverken at det er rigtigt at stemme for det eller imod det. Vi er ikke paa noget Tidspunkt imod at give Folkene en rimelig Arbejds løn, men den Motivering, der foreligger, har ikke, for os i hvert Fald, været fuldt tilstrækkelig.

I øvrigt giver disse Ændringsforslag mig Anledning til at sige et Par Ord om Arbejds lønninger overhovedet, og det er efter min Mening ikke mindre naturligt paa Grund af den Situation, hvori vi i Øjeblikket befinder os, idet vi alle ved, at vi staar over for Spørgsmaal, som de to Hovedorganisationer skal afgøre, om et Mæglingforslag stillet af Forligsmændene skal antages eller ikke. Det er fornuftigvis ikke min Sag at give Raad her hverken i den ene eller den anden Retning, men de Momenter, der er kommet frem under Forligsmændenes Behandling, giver ogsaa naturlig Berettigelse til at knytte dem til de foreliggende Ændringsforslag, idet Forligsmændene i Situationen siger, at naar Erhvervet gaar nogenlunde godt, altsaa i det givne Tilfælde det Skoverhverv, hvorom der her er Tale, vil det være rimeligt, at man giver en efter Omstændighederne højere Løn, end man ellers vilde give. Det er en

i og for sig saare naturlig Betragtning, men den har efter min Mening i sig selv et Korrektiv, som man maa overveje, naar man vil drage Konklusionen.

For det første synes jeg, man naturligt maa spørge: Er det Arbejde, der udføres af en Mand, der arbejder i et mindre lønnende Erhverv — det er i og for sig ikke hans Skyld, at han gør det —, mange Ting taget i Betragtning ikke i mangfoldige Tilfælde lige saa meget værd som det Arbejde, der præsteres af en Mand, der maaske tilfældigvis arbejder i et lønnende Erhverv? Jeg tror, at de fleste maa give mig Ret i, at det kan være overmaade tvivlsomt i mangfoldige Tilfælde at afgøre dette. Og hvis man med Hensyn til Lønninger vil anlægge det Synspunkt, at de skal være Betaling for en vis Arbejdspræstation, kan man alene af den Grund efter min Mening ikke uden videre sige, at det er rigtigt, at den Mand, der arbejder i et Erhverv, der betaler sig godt, skal have mere i Løn end den Mand, der arbejder i et Erhverv, der betaler sig mindre godt. Men der er en anden Side af Sagen, som jeg for saa vidt lægger meget mere Vægt paa. Jeg maa gentage: Jeg afviser paa ingen Maade det rent menneskeligt naturlige i, at man siger: Nu tjener du godt, og saa skal du ogsaa betale dine Folk ordentligt. Jeg vil tværtimod mene, at enhver normal Arbejdsgiver vil anse det for en stor Behagelighed at staa over for sine Medarbejdere som en Mand, der betaler efter Omstændighederne godt. Men saa kommer vi til de Tilfælde, hvor det drejer sig om Virksomheder, der ikke betaler sig. Jeg maa hævde, at er Betragtningen: Erhvervets Evne til at betale en naturlig Forudsætning for en høj Arbejds løn, saa maa det, saa vidt jeg kan se, ud fra samme Betragtning ogsaa være rimeligt at sige, at de Erhverv, der gennem Erhvervet har svært ved at skaffe Penge til Lønninger, maa have et naturligt Krav paa, at Arbejds lønnen her maa være forholdsvis lav. En Betragtning af denne Art fører jo meget let til, at man fra den anden Side vil sige: Ja, men et Erhverv, der ikke kan betale en ordentlig Løn, bør ikke opretholdes. Men heroverfor vil jeg gerne stille det Spørgsmaal: Har Danmark Raad til at give Afkald paa at opretholde en Række af Erhverv, som muligen ikke kan give den Arbejds løn, der bliver normeret i Kraft af et eller andet Forlig? Med al den Styrke, jeg raader over, vil jeg nævne, at det har Danmark ikke Raad til, og det har i Virkeligheden intet Samfund Raad til, *førend* — og noget saadant synes jo ikke